

HVAD MIT GAMLE HUS HAR BUDT MIG I DEN TID VI HAR KENDT HINANDEN

LIVET PÅ LANDET

Fortalt af Knud Rasmussen

Tegning: Mogens Becker

EN af brødrene Karamassof har netop fyldt en trojka med champagne, kaviar og konfekt og stryger nu af sted over steppen gennem vinternatten, da der pludselig lyder et lille smæld, som får mig til at se op fra bogen. Men kun et øjeblik efter ser jeg atter ned og følger elskerinden på hans vilde vej til sin elskerinde. Smældet kom fra et af de småkræ, der kaldes dødningsgeure og som bebor vort hus uden at volde os anden ulempe end disse små tilkendegivelser engang imellem. Dødningsgeure slår med halen for at gøre indtryk på deres udkårne og herregud, vi andre ter os jo også besynderligt, når det kommer over os.

SENERE på aftenen, midt under hr. Karamassofs vildeste orgie, blæser det op fra sydvest. Jeg kan høre det på, at espalierblommens gren slår mod vinduet, og så går jeg ud og drejer hvirvlen på kømuret en omgang til. Det må jeg altid med sydvesten.

Under indtrykket af Karamassof, der mæsker sig med alskens

rart, lister jeg ved midnatstide ned i kælderens efter en øl, støder derunder hovedet mod spegelskinken, der hænger fra sin snor i loftet, hvilken hændelse inspirerer til at file en skive af og smøre en rundtenom med fedt.

BLÆSTEN bliver til storm, loftsbjælken knager, dødningsgeurets dame har åbenbart været ham til vilje, for han er tavs og sover nok som et ur. Men der lyder et nyt og højere smæld, som jeg kun kender alt for godt. Det var en stump af tagets understrykning, der dalede ned på loftsgulvet. Det betyder, at vi har endnu et sted på loftet at sætte en blikdåse, hvis det bliver slagregn. Men jeg skutter mig bedre til rette i stolen; jeg vil ikke foruroliges af at gå op og besigtige den lille skades omfang. Højest får den mig et øjeblik til at fundere over, hvad mit gamle hus har budt mig i den tid, vi har kendt hinanden.

DET første var et vindue, hvorunder der med regn fra visse verdenshjørner samlede sig

idylliske småsøder på gulvet. Efter en omhyggelig kitning aftog søerne noget i størrelse, og en nærmere undersøgelse viste, at hele karmen var raddet bag malingen. Da tømreren brækkede den gamle karm ned for at sætte den nye op, så jeg for første gang, hvordan det hus-så ud indeen, som vi havde købt. Tømreren forstod mine følelser, men han var en fornuftig mand. »Bare man ikke piller for meget ved sådan noget gammelt lort, så kan det holde i mange år,« sagde han.

Men sommetider er man pisket til at pille. Som da en vindskede truede med at gå fra os under en storm for mange år siden. Jeg var kommet vel under dynen, da den tog til at hvine, fordi den kun hang i et enkelt, rustent søm. Jeg måtte i tøjet og i gummistøvlerne, og jeg måtte holde godt ved lodøren, mens jeg bugserede stigen ud i vejret og fik den baktet op under vindskeden, som måtte bindes fast. Dryppende af regn stod jeg bag efter på sengeforliggeren og blev herligt staklet og rørt for min død. Jeg var den klodsede

bramsejlskipper, der havde klaret pynten.

Endda har jeg hidtil kun omtalt de mere søde af husets indfald. Værre er det, når det får forstoppelse i et af sine tarm-systemer. Til daglig fjæler mystiske rør sig dybt under græs og fliser. Er man helt stille, kan man høre det klukke og sive dernede, ellers lægger ingen mærke til dem, så længe de fungerer. Men en skønne dag giver vasken en underlig søsøg lyd fra sig, og det bevirker, at også jeg får mærkelige fornemmelser i mellemgulvet. Der gives ingen lugt mere kvalmende og modbydelig end den, der hidrører fra såkaldte hygiejniske installationer. Jeg praktiserer en særlig form for yoga under de ydmyge forberedelser, formålet er at sætte nogle sanser ud af funktion for en tid. De daglige bukser er allerede hængt over en stol; fra udhuset har jeg hentet nogle laser, som jeg hyller mig i under mit stygge arbejde.

Med ansigtet fordrejet indtil ukendelighed af væmmelse ligger jeg på knæ i pladeret foran et stinkende rør og rumsterer med en smattet ståltråd. Skönt

det regner og er umildt i vejret, kører den tanke rundt i hovedet på mig, at mens jeg ligger her, vil samtlige de søde piger jeg kendte i min pure ungdom standse ved hækken og komme ind ad fliserne og slå kreds om mig i al min ilindlugtende fornædelse.

HVILKET held at min stedsegrønne kærlighed forstår sig på realiteter og tilstoppede afløb. Der lyder et lyst hurra inde fra køkkenet, da røret med en tvungen gurglen må give sine uhumskheder fra sig. Og der er en søk til at tørre det værste af i, og der står varmt vaskevand til mine valne hænder. Den gamle pladderfims, som sidder i næsehårene, fortrænges først af sæbelugten, siden af duften af formiddagskaffe, men først får jeg rakt en bitter, som løser kødet, der er fastfrosset til knoglerne.

Man sidder i køkkenkrogen og bliver menneske igen. Vandet klukker i vaskens afløb, som det skal, og alt er såre godt.

Kom ikke her og sig noget nedsettende om vores hus.